

var i det forelagte Lovforslag. Men fra alle Sider har man, som sagt, været enig om at gaa med til en Kontrol, der var fuldt ud betryggende, som der ikke i nogen Henseende er noget at indvende imod. At det for de saaledes kontrolerede Varers Vedkommende vil være meningsløst, naar de ere henførte til 1ste Klasse, at faa en Efterkontrol, er klart, og der er heller ingen i Udvalget, der har fordret, at denne Efterkontrol fremdeles skulde bibeholdes, men man har fordret, at skønt Ulejligheden med Efterkontrol bortfalder, skal der alligevel bibeholdes en Afgift for Retten til at indføre 1ste Klasses Kød. Det er det, vi ere imod. Naar de sanitære Hensyn fuldt ud ere skete Fyldest, bør efter vor Formening 1ste Klasses Kød frit kunne sælges alle Vegne uden at fordyres paa kunstig Vis. En saadan Afgift bliver i Virkeligheden en ren og skær Accise, en ren og skær Skat, som man paalægger en nødvendig Forbrugsartikel.

Naar der paastaas, at Kommunerne ved Vedtagelsen af vore Ændringsforslag ville lide en Nedgang i Indtægterne af Kontrollen, som de ikke kunne taale, tror jeg ikke, det er rigtigt. Tværtimod ville de ogsaa efter Vedtagelsen af de to Ændringsforslag, vi have stillet, bevare en meget betydelig Indtægt, idet Afgiften vil blive saa stor, at den rimeligvis flere Gange vil kunne dække den Udgift, Kommunerne have ved at opretholde Kontrollen. Jeg er overbevist om, at ikke en eneste Kommune vilde sige, at den efter Vedtagelsen af vore Ændringsforslag havde haft mindre Indtægt af Kontrollen, end Udgifterne til Kontrollen havde beløbet sig til. Man maa nemlig huske paa, at selv om Ændringsforslagene vedtages, selv om man ikke dermed al Afgift for Kommunerne, tværtimod, de beholde fremdeles Afgiften for alle 2den Klasses Varer og endvidere Afgiften for Kontrolering af alt det Kød, som slagtes inden for Kommunens Grænser og ikke i Forvejen er synet ved nogen anden Kontrolstation, og det er den væsentligste Del.

Naar man vil paavise et eventuelt Tab for Kommunerne, blander man to Ting sammen. Man blander noget andet ind, nemlig de offentlige Slagtehusene. Men om en Kommune har haft Tab ved de offentlige Slagtehusene, er en Sag for sig. Om den muligt har beregnet for lidt for Udleje af Lokaler, for Brug af Slagterkvisitter, Benyttelse af varmt Vand o. s. v., er en Sag for sig. Det ses blandt andet af de Oplysninger, der medfølge Betänk-

ningen, at Afgiften for Retten til at slagte i de offentlige Slagtehusene er meget forskellig i de forskellige Kommuner. Man ser f. Eks., at Aalborg tager indtil 2 Kr. 50 Øre for Retten til at slagte en Gris i de offentlige Slagtehusene, medens Københavns Kommune kun tager 50 Øre. Kommunerne ere saaledes selv ved den Betaling, de tage for Retten til at slagte, Herre over, om der bliver Balance paa de offentlige Slagtehusenes Regnskab eller ikke. Hvis man tager en for lille Afgift for denne Ret til at slagte, finder jeg det ganske urimeligt, at man opnaar Balancen ved Hjælp af en Afgift paa det Kød, som i Forvejen er kontrolleret fuldt ud betryggende andre Steder, og det er i Virkeligheden det, man forlanger ved den i Lovforslaget foreslaaede Afgift.

Jeg sagde før, at Kommunerne, selv efter Vedtagelsen af vore Ændringsforslag, vilde beholde saa rigelige Afgifter, at de rimeligvis mange Gange vilde opveje Udgifterne ved Kontrollen, og jeg skal søge at bevise det ved at tage Københavns Kommunes Regnskab for dens Kontrolstation i to Aar. I Regnskabsaaret 1903—04 har Københavns Kommune ved sin Kontrolstation haft en Indtægt af 183,774 Kr. 56 Øre og i Regnskabsaaret 1904—05 en Indtægt af 158,493 Kr. 12 Øre. Hvad koster nu Kontrollen? Ja, det oplyser Regnskabet intet om, men man kan omtrent slutte sig dertil. Kontrolstationen derude ved de offentlige Slagtehusene er egentlig ikke stort bevendt. Det er en lille Hytte, der ligger ved Indgangen til Kvægtorvet, oprindeligt har den nok været Hestestald. Det er fire nøgne Vægge, hvori der er anbragt en Disk, det hele er meget primitivt, og det vilde rimeligvis kunne etableres for et Par Tusinde Kroner. Man vil altsaa se, at det ikke kan være Forrentning og Afdrag af Kontrolstationens Anlægs kapital, som tynger paa Regnskabet. Det kunne vi ganske se bort fra. Tilbage bliver da Driften af Kontrolstationen, det vil sige Betalingen for det Arbejde, de Folk, der skulle betjene Stationen, udføre, og det viser sig da, at til at betjene Stationen forlanges der ordinært 10 Mand og 2 Dyrlæger, medens der ekstraordinært kommer 5 Mand og 1 Dyrlæge til, altsaa alt i alt, naar der er allermest at bestille, 15 Mand og 3 Dyrlæger. Nu er Forholdet rimeligvis det, at disse 10 eller 15 Mand og 2 eller 3 Dyrlæger, foruden at betjene Kontrolstationen, ogsaa gøre et Arbejdeovre i Slagtehusene — sandsynligvis gøre i alt